

коли правовий нігілізм і правове безкультур'я набули небаченого «розмаху» [3, с.360]. Обов'язковим елементом правового виховання молоді є демонстрація їм прикладів неухильного дотримання вимог законів у повсякденному житті, у тому числі у сім'ї, учбовому закладі, на підприємстві, у побутовій сфері.

У ході дослідження стає зрозумілим, що своєрідною рисою правової культури молоді є її перехідність, яка зумовлюється: їх психо-віковими особливостями, їхнім соціально-професійним статусом, перебуванням у специфічному мікро- та мезосередовищі переважно у навчальних закладах, віковим критерієм, соціально-економічним і суспільно-політичним становищем цієї групи населення. Доцільним є виділення у внутрішній структурі молоді певних вікових груп. Першу групу (14-18 років) можна назвати учнівською молоддю, другу групу (19-25 років) утворює студентська молодь, третя група (26-35 років) — молоді люди, які активно включилися у соціально-правову практику. Такий поділ допоможе виявити особливості правової свідомості, притаманні для кожної вікової групи. Фахівці визначають правосвідомість як систему взаємопов'язаних компонентів, до яких належать:

- 1) знання про право як регулятор суспільних відносин;
- 2) уявлення про власні права і свободи, обов'язки, відповідальність, а також види діяльності, регульовані правом;
- 3) ставлення до правових явищ (до права в цілому, до вимог конкретних норм права, до юридичних установ і їхньої діяльності);
- 4) установки на здійснення юридично значущих дій.

Співвідношення вказаних елементів неоднакове у різних вікових груп молоді. Для молодих людей віком від 14 до 18 років характерне отримання правових знань та формування уявлень про власні права, свободи і обов'язки під час вивчення шкільного курсу правознавства, практичного права та інших дисциплін. Певне ставлення до права формується і стабілізується у наступному віковому періоді. Настанови на здійснення юридично значущих дій остаточно закріплюються у межах останньої вікової групи молоді.

Отже, у цілому правосвідомість молоді відображає якісний стан правового розвитку цієї специфічної соціальної групи. Разом з тим, для забезпечення прогресивної гуманістичної динаміки суспільних відносин необхідно підготувати молодь до самостійних творчих дій у сфері реалізації права, створити належні умови для засвоєння молодими громадянами України правових цінностей й практичного впровадження їх у правову діяльність, адже вимога знати, поважати і виконувати закони належить до числа першочергових у вихованні молоді, для того щоб перетворити повагу до права, закону в особисте переконання кожного молодого члена суспільства.

Список використаних джерел:

1. Голосніченко І. Правосвідомість і правова культура у розбудові Української держави // Право України. – 2005. – № 4. – С. 25.
2. Ярошевська Т. Правова освіта для студентів вищих технічних навчальних закладів // Право України. – 2010. – № 5. – С. 149.
3. Крестовська Н. М. Теорія держави і права: Елементарний курс / Н. М. Крестовська, Л. Г. Матвеева. — Х. : Одісей, 2007. — С. 355.

Студент 1-го курсу Факультету № 2 ННІ№3
НАВС

Гельман Дар'я Ігорівна ДЕОНТОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ДІЯЛЬНОСТІ ПРОКУРОРА

Досвід розвинених країн свідчить, що основоположним критерієм оцінювання ефективності діяльності правоохоронних органів є рівень довіри населення. Зростання рівня довіри населення безпосереднім чином залежить від якості реалізації конституційних функцій суб'єктами правоохоронної діяльності та відповідності персоналу закріпленому у суспільній свідомості ідеальному образу правоохоронця-професіонала.

Прокурорська діяльність є особливим видом юридичної діяльності. Ураховуючи особливу затребуваність і резонансність складності юридичної процедури та значущість правових наслідків прокурорська діяльність здійснюється на постійній основі працівниками, які мають відповідну освіту та кваліфікацію а також відповідають іншим специфічним вимогам до представників професії прокурора [1, с. 277].

Прокурор діють в сфері конфліктів і міжособистісних, і соціальних. У цих умовах до його діяльності пред'являються підвищені моральні вимоги. Він повинен мати здатність протистояти можливим спробам впливу на нього з боку різних сил, керуватися тільки законом, бути справедливим, мати високі ділові та моральні якості.

Необхідними рисами прокурора є:

- висока ділова кваліфікація, тобто знання діючого законодавства;
- високий моральний рівень;
- суворе дотримання норм матеріальних і процесуальних законів;
- принциповість, вимогливість і гуманність;
- нетерпимість до будь-яких порушень законності;
- неупередженість і неупередженість до різних категорій громадян; - знання основ психології.

Професійної деформації може протистояти тільки людина з розвиненим почуттям обов'язку, справедливості, справді гуманний. Високі моральні якості, необхідні прокурору формуються і підтримуються в процесі повсякденного життя з її складнощами і суперечностями. Сама практична діяльність, пов'язана з рішенням моральних проблем, сприяє в першу чергу моральному становленню особистості. Крім того, особистість формується під впливом етичного освіти, в процесі якого людина отримує певну суму знань, що орієнтують на дотримання моральних норм. Моральне самовиховання як усвідомлена, цілеспрямована діяльність, спрямована на формування високих моральних якостей і подолання недоліків у власній моральній сфері, вкрай необхідно прокурору.

Прокурор в спілкуванні з іншими громадянами на службі і поза нею зобов'язаний бездоганно дотримуватися моральні норми. Всі його поведінка, зовнішність повинні бути зразком дотримання вимог етики.

Правову основу регулювання відносин у сфері професійної етики та поведінки працівників прокуратури складають Конституція України, закони України «Про прокуратур», «Про правила етичної поведінки», «Про захист суспільної моралі», Дисциплінарний статут прокуратури України, укази Президента України та постанови Кабінету Міністрів України з питань, що стосуються органів прокуратури та державної служби, накази Генерального прокурора України тощо. Особливе значення в органах прокуратури має Кодекс професійної етики та поведінки працівників прокуратури, що закріплює основні принципи і моральні норми якими повинні керуватися працівники прокуратури при виконанні службових обов'язків та поза службою. Переважна більшість його норм має як етичний, так і правовий характер. У Кодексі містяться декларативні норми (преамбула та стаття 1 щодо морально-етичних принципів), а також зобов'язальні та заборонні норми загального характеру, які конкретизуються в законодавчих на інших нормативно-правових актах. У необхідних випадках до норм Кодексу включено застереження щодо повноти застосування окремих морально-етичних норм [2, с. 9].

Підводячи підсумок зазначимо, що безумовне дотримання морально-етичних імперативів є необхідною умовою успішної професійної кар'єри. Прокурорська діяльність є особливим видом юридичної діяльності. Професія прокурора характеризується підвищеною соціальною відповідальністю, складністю юридичної процедури і значущість правових наслідків, що об'єктивно зумовлює існування низки підвищених вимог до представників професії прокурора.

Список використаних джерел:

1. Проневич О.С. Прокурорська деонтологія як науково-дидактичний концепт про імперативи належної поведінки працівників прокуратури: до постановки проблеми / О.С.

Проневич // Форум права. – 2014. – 4. – С. 277 – 285.

2. Билиця І.О. Професійна етика прокурора [Текст] : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.10 / Билиця Ігор Олегович ; Нац. ун-т "Одес. юрид. акад.". - Одеса, 2014. - 22 с.

Студент 1-го курсу ННІ № 3 НАВС

Голинський Євген Ігорович

ВИТОКИ ХРИСТИЯНСЬКОГО ТИПУ ПРАВОРОЗУМІННЯ ТА ЙОГО ВІДОБРАЖЕННЯ У ВІТЧИЗНЯНІЙ ПРАВОВІЙ ДУМЦІ

Давніми предтечами права вважаються релігійні норми та догмати. У християнстві як у світовій релігії існує одна з найголовніших догм – святість та обов'язковість виконання Божих заповідей як за порука спасіння. Це є фундаментальним аспектом пізнання християнського типу праворозуміння.

Варто зазначити, що Десять заповідей у християнському контексті дійсно істотно переплітаються та навіть віддзеркалюють правові засади суспільства та основи державних законів[1, с. 60]. Християнський тип праворозуміння головним чином був характерний для середньовіччя: згадаймо реформацію в католицькій церкві, епоху інквізиції, яка користувалися лояльністю урядів країн. Пригадаймо в якому нерозривному зв'язку перебував безпосередньо монарх з церковною владою: католицький державець міг отримати корону лише від Папи Римського, або ж його нунція, так само не міг він заступити до престолу без папського або єпископського благословення. Виходячи з цього, варто визначити, що держава, право та церква як соціальні інститути разом утворювали єдиний, гармонійний і взаємозалежний організм.

Утім, з розвитком науки таким підходом до розуміння права почали нехтувати тіж християнські країни внаслідок панування секуляризації[2]. Як зазначив український християнський філософ В.В. Зеньковський, уся нова історія Заходу досі проходить під кутом принципового дуалізму – християнства і життя, християнства та культури, християнства і творчості.

З прийняттям християнства в Київській Русі юридичний закон набув свого авторитету саме завдяки присутності в ньому біблійної ноти. У багатьох державних документах доби Русі прослідковується отождолення державного закону сакральному. Після хрещення Русі відбувається інтенсивна інтеграція християнської культури в усі сфери суспільного життя, в тому числі з'являється асоціація державного закону з сакральним, наприклад: заповідь не вбий – існував відповідний закон, за який передбачалася певна кара, тощо. Відтак, уже в християнській культурі руського люду дотримання Божих заповідей було запорукою уникнення проблем із законом. Серед доробків руських князів обов'язково було присутнім заохочення релігійності населення.

Ведучи мову про козацьку добу, відмітимо ключові риси християнської демократії. При прийнятті на Січ кошовий питав чи вірить рекрут у Бога, сама церква була невід'ємною частиною Січі, про що свідчать історичні джерела. Також християнське праворозуміння визначалося у страху генерального суду, кошу та взагалі рядових козаків порушити закон, що розумілося як сором перед самим обличчям Божим. Саме тому історіографи сучасності називають державний лад доби козацтва та Гетьманщини християнсько-демократичним. [3]. З перебігом часу, після ліквідації гетьманського уряду та остаточної ліквідації Запорозької Січі духовний розвиток українського народу набуває сталого характеру, що було зумовлено втратою синтезуючого національного державного апарату. Православне населення не зазнало утиснення як такого з боку російського уряду, натомість лояльність до католицького населення мала періодичний характер.

В епоху радянського атеїзму рішенням комуністичних адептів церква як інститут була оголошена «непридатною» для суспільного користування. Віра в Бога розцінювалася урядом як загроза національній безпеці. Віра була підставою для заслання, звільнення з роботи, могла стати крапкою у професійному житті.

Кінець ХХ ст. знаменувався падінням соціалістичного табору, який запустив собою цілий ланцюг невідворотних процесів демократизації українського суспільства, чому сприяло